

Τα Δερβενάκια και το Μανιάκι, γιορτάζονται με φόρουμ και ... τεχνητή νοημοσύνη.

Δημήτρης Νατσιός. Δάσκαλος. Μέλος του ΙΗΑ.

«Έως τότε, πανακήρατε Κόρη, το τρισάθλιον Γένος των Ελλήνων έχει να ευρίσκεται εις τα δεσμά μιας ανυποφέρτου δουλείας;». Ο Κεφαλλονίτης Επίσκοπος Κερνίτζης και Καλαβρύτων Ηλίας Μηνιάτης (1669-1714), εκφώνησε ως Αρχιμανδρίτης στο Ναό του Αγίου Γεωργίου Βενετίας, στον οποίο υπηρέτησε, πιθανόν το 1698, λόγο πανηγυρικό «εις τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου» και είπε, μεταξύ άλλων, και τα παραπάνω.

Τότε τα δεσμά ήταν φανερά, η δουλεία στην τουρκική κτηνωδία «τηγάνιζε» και ποδοπατούσε το Γένος. Όμως υπήρχε η πίστη και η ελπίδα στην εθνική του ανάστασή. Από την ημέρα κιόλας που έπεσε η Πόλη στα χέρια των Μωχαμετάνων, και ενώ ακούγονται θρήνοι, κλαυθμοί και οδυρμοί και στεναγμός και λύπη συνταράζει τους δύσμοιρους Ρωμιούς, την ίδια στιγμή ρίχνεται και ο σπόρος για την Παλιγγενεσία του. Σπεύδει ο λαός και παρηγορεί «την ακήρατο Κόρη», ψάλλοντας και τραγουδώντας: «Σώπασε κυρά Δέσποινα και μην πολυδακρύζεις/ πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δικά σου θάναι». Γι' αυτό και το λάβαρο, την σημαία της Επανάστασης του Εικοσιένα την κρατεί ένας δεσπότης, γιατί το ράσο, δηλαδή η Εκκλησία του,

στάθηκε ο Σίμων ο Κυρηναίος του Γένους, που βαστούσε τον σταυρό της πατρίδας.

Γιορτάζουμε φέτος τα 200 χρόνια από την έναρξη του Ιερού Αγώνος. Γιορτάζει η πατρίδα. Μα τι σημαίνει πατρίδα; Κάποτε ένας βασιλιάς της Σπάρτης έδωσε έναν σοφιστή και τις διδασκαλίες του, λέγοντάς του: Μαθητής εγώ δεν θέλω να γίνω άλλων, παρά εκείνων των οποίων είμαι γιος. Αυτό ακριβώς είναι η ουσία και το άρωμα του ελληνικού πολιτισμού. Μεγάλοι λαοί της ανθρωπότητας, δήλωσαν και εκφράστηκαν με διαφορετικά ονόματα για την χώρα που γεννήθηκαν και ανδρώθηκαν. Η καρποφόρο γη της Μεσοποταμίας λεγόταν από τους Σουμέριους «η Αγαθή Χώρα». Οι Αιγύπτιοι ονομάζουν την δική τους προνομιούχο γη, «Κεμ», δηλαδή μέλαινα, που είναι συνώνυμο της ευφορίας, σε αντίθεση με την λευκή έρημο. Ο λαός του Ισραήλ αποκαλεί την χώρα των ονείρων του «Γη της Επαγγελίας». Μόνο όμως για τους Έλληνες, η χώρα τους, είναι η γη των Πατέρων τους. Γι' αυτό δημιούργησαν και χάρισαν στην ανθρωπότητα την κατάλληλο και μεγαλοπρεπή και πανεύφημο λέξη: Πατρίδα. «Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος», θα τιλοφορήσει ο Αλέξανδρος Υψηλάντης την επαναστατική του προκήρυξη.

Είχε αίσθηση πατρίδας, ήταν χριστιανός ορθόδοξος, έτοιμος να θυσιαστεί γι' αυτά τα δύο, ήταν δηλαδή πατριώτης.

200 χρόνια μετά γιορτάζουμε τα γενέθλια της πατρίδας μας. Τα συνθήματα, τα σύμβολα, ο λαός όμως που κατοικεί στα ίδια χώματα άλλαξαν.

Νομίσματα, Ινστιτούτα για την Τεχνητή Νοημοσύνη, Φόρουμ για την Ελλάδα του 2040, κάτι περίεργες διαδρομές σε πόλεις του εξωτερικού. Δράσεις και... αποδράσεις πολλές, όπως νυχθημερόν ακούμε από το "λαδικό" των Olympic Games του 2004. Να ακούς έναν ναρκισσιστικό μονόλογο, για το Εικοσιένα, και να μην περιέχει τίποτε, μια φράση, μια παραπομπή, από αυτούς, τους Μάρτυρες, που με τα γιαταγάνια και το αίμα τους έγραψαν την ιστορία.

Θυμήθηκα ένα γεγονός από την δίκη του Γέρου του Μοριά. «Κατέθεταν στη δίκη του Κολοκοτρώνη σειρά από μάρτυρες κατηγορίας ο ένας πίσω από τον άλλο. Σαν τελείωσε η σειρά τους κι ήρθε η ώρα των μαρτύρων υπεράσπισης, μπήκε στην αίθουσα υποβασταζόμενος ένας ανάπηρος οπλαρχηγός, με το σώμα γεμάτο τούρκικα βόλια. Τότε, ο συνήγορος είπε προς το Δικαστήριο:

Αυτή τη στιγμή δεν έρχεται ένας μάρτυς, αλλά ένας Μάρτυρας. Οι άλλοι μίλησαν με το στόμα τους». Το Εικοσιένα είναι Ηρώων και Μαρτύρων κατόρθωμα.

Και το σήμα-σύμβολο; Μια πεδικλωμένη ταινία με τα εθνικά τάχα μου χρώματα. Αν έβαζαν το λάβαρο της Αγίας Λαύρας, τον τίτλο της επαναστατικής προκήρυξης του Υψηλάντη, το σκοπό δηλαδή της Εθνεγερσίας, και την σημαία μας με τον σταυρό, ποιον θα ενοχλούσε; Ο ξενοφερμένος όμως πιθηκισμός, υποβοηθούμενος από τα σαπουνόνερα του σταλινισμού, αυτά δεν τα ανέχεται, δεν τα πιστεύει.

Μες στις... σπουδαίες «δράσεις»-τι κακόμοιρη λέξη και αυτή- δεν ακούστηκε λέξη για την Παιδεία. Τα «φόρουμ» με τους καθηγητές κύρους και παγκοσμίου εμβέλειας σε ποιους απευθύνονται; Ο λαός, ο υστερούμενος, θλιβόμενος και κακουχούμενος και τα παιδιά του, τι διδαχή θα πάρουν από τα ανούσια συνέδρια; Τι σχέση έχουν αυτά με το Εικοσιένα με τους ήρωες που πολεμούσαν μες «στην λέρα, την πείνα και την κακοπάθεια», κρατώντας «σουγλιά» και «τσουγκράνες» στην αρχή του Αγώνα;

Πότε θα καταλάβουμε ότι η επανάσταση ήταν απόρροια και μιας συγκεκριμένης Παιδείας; Ότι λειτουργούσαν τότε σχολεία ελληνικά ώστε «να φωτίζονται οι άνθρωποι», όπως κανοναρχούσε ο Πατροκοσμάς. (Και είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως μόνο τρεις από τις επιστολές του αγίου, που έφερε στο φως η έρευνα, δεν είναι αφιερωμένες στην παιδεία).

Θυμήθηκα κάτι από τον βίο του Κανάρη, του μπουρλοτιέρη της τουρκικής μεγαλαυχίας.

«Ναυτάκι ακόμη, ταξιδεύοντας στα πέλαγα, άμα άραζε σε λιμάνι και δεν είχε δουλειά, γύρευε κανένα λιμάνι, κι εκεί καθισμένος σ' ένα άγριο λιθάρι, διάβαζε τον βίο και τα έργα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και στο διάβασμά τους βρύση πηγαίνανε τα δάκρυα από τα μάτια του. Αυτό το ομολόγησε ο ίδιος ο Κανάρης στον Τερτσέτη». (Αν κρατούσε στα χέρια του τα σημερινά «αναγνωστικά», με τον Μέγα Αλέξανδρο και την Κοκκινোসκουφίτσα, όχι μόνο μπουρλοτιέρης δεν θα γινόταν, αλλά προφανώς θα καθόταν φρόνιμα στο νησί του «να γίνει νοικοκύρης», και άσε τα κορόιδα να κατασκοτώνονται για την έρμη Πατρίδα).

Γιορτάζουμε τα 200 χρόνια φέτος. Και ερωτώ: μήπως ακυρώθηκε η Επανάσταση του 21; Ξεκινά το έτος με κλειδωμένους τους ναούς. Το 1821

ξεκίνησε με δοξολογία στην Αγία Λαύρα και παρακλήσεις στην Θεοτόκο. Έγραφε στους Γαλαξιδιώτες ο Οδυσσέας Ανδρούτσος: «Ο Θεός μάς έδωσε χέρια, γνώση και νου. Ας ρωτήσουμε την καρδιά μας και ότι μας απανтуχαίνει, ας το βάλουμε γρήγορα σε πράξη κιας είμεθα αδέρφια βέβαι-οι το πώς ο Χριστός μας ο πολυαγαπημένος θα βάλει το χέρι του απάνω μας». Κοινωνούσε και πολεμούσε, εκείνος ο λαός, ο καταπληγωμένος, και βροντοφώναζε «ελευθερία ή θάνατος», διώχνοντας την Τουρκιά και το Ισλάμ. Σήμερα επανέρχονται, επιδοτώντας τους με ένα σωρό προνόμια. Και ο λαός; Μυξοκλαίει, γιατί χάθηκαν τα ρεβεγιόν και τα πάρτι της Μυκόνου ή της Αράχωβας. Εκείνος ο λαός θυσιαζόταν για την Πατρίδα.

«Έχασα τον σύζυγό μου. Ευλογητός ο Θεός! Ο μεγαλύτερος γιος μου σκοτώθηκε με το όπλο στο χέρι. Ευλογητός ο Θεός! Ο δεύτερος γιος μου, δεκατετραετής την ηλικία, μάχεται μαζί με τους Έλληνες και πιθανώς να βρει ένδοξο θάνατο. Ευλογητός ο Θεός! Υπό την σκιά του σταυρού θα χυθεί επίσης το αίμα μου. Ευλογητός ο Θεός! Αλλά θα νικήσουμε ή θα παύσουμε να ζούμε. Θα έχουμε όμως την παρηγοριά ότι δεν αφήσαμε πίσω μας δούλους Έλληνες». Αυτά τα λόγια της Μπουμπουλίνας ποιος μπορεί να τα πει σήμερα;

**Δημήτρης Νατσιός.
Δάσκαλος, Κιλκίς. Μέλος του ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

International Hellenic Association.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>.